

Audiență maximă – ofertă amețitoare

4 octombrie 2004

Gili Cârstea

În cadrul spectacolului final, în care Dumnezeu descoperă caracterul Său, natura păcatului și implicațiile operațiunilor din marea controversă, se întâmplă un lucru fenomenal. Dumnezeu face o ofertă amețitoare, care ia prin surprindere absolut pe toată lumea. El spune gloatelor înviate, care tocmai au înțeles natura rebeliunii pe care au ales-o în viață, că, din punctul Lui de vedere, harul nu este închis. Porțile cetății sfinte sunt deschise pentru oricine dorește să intre. Dumnezeu dorește să vindece pe oricine, chiar în această clipă fatală a istoriei, când fiecare vede realitatea așa cum este.

Dar nimeni nu răspunde acestei oferte uluitoare. Nici un păcătos nu pășește prin porțile deschise. Din contră, o furie satanică îi cuprinde pe toți, patimile sunt stârnite de prezența neprihănirii și a bunătății nemeritate, iar ei se prind în vârtejul violenței, unii împotriva celorlalți sau toți împotriva lui Satana și a îngerilor lui. Armele pe care le pregătiseră împotriva cetății sfinte sunt folosite acum pentru auto-distrugere. Miile de focoare nucleare, armate pentru apărarea planetei, sunt detonate în nebunia colectivă care i-a cuprins.

Cum este posibil așa ceva? De ce nu profită ei de această ofertă inimaginabilă? Ce îi face să refuze propunerea de iertare și invitația de a fi salvați?

Lumile neprihănite, demonii și oamenii, asistă acum la una dintre cele mai eficiente lecții despre natura păcatului. Sub ochii lor se desfășoară o scenă cumplită, despre care Dumnezeu a avertizat chiar la începutul mării lupte. Este o demonstrație copleșitoare despre natura distrugătoare a despărțirii de natura divină. Respingând insistentele apeluri ale Duhului, păcătoșii ajung într-o stare în care nu mai pot suporta neprihănirea. Pentru ei, slava caracterului lui Dumnezeu este un foc mistuitor, de care fug cu toată puterea lor. Mințile lor au suferit o mutație fatală, producând organismului o asemenea agonie în prezența neprihănirii încât doresc mai degrabă moartea. Rațiunea nu i-a părăsit, ei recunosc faptul că Dumnezeu a procedat corect cu ei. Ceea ce îi îngrozește de moarte este hidoșenia pe care o descoperă în ei, urâciunea tainei fărădelegii descoperită de proiectoarele orbitoare ale neprihănirii. Ei văd acum, gol goluț, caracterul monstruos al păcatului, diformitatea uluitoare a inimii nerenăscute, simt cât de crud se putea, adevărul descrierii divine făcută sufletului omenesc despărțit de Dumnezeu: „Tot capul este bolnav, și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn” (Isa 1:5-6).

Cu durere profundă, Dumnezeu cere ca porțile cetății sfinte să se închidă, o ultimă protecție pentru inimile care „suferă de moarte” la vederea neprihănirii. Până în ultima clipă a istoriei păcatului, Dumnezeu S-a dovedit bun, generos, iertător, dispus să vindece fără condiții.

Acum înțeleg toți natura ucigașă a păcatului, despre care cerul a avertizat la un preț infinit. Acum toți își aduc aminte de cuvintele din Eden, „vei muri negreșit.” Se împlinește profeția lui Maleahi: „Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește” (Mal 3:18).

Prieteni, ce fericire pentru unii care pot vedea de pe acum această deosebire! Și asta doar datorită aprecierii frumosului caracter al lui Dumnezeu descoperit în neprihănirea lui Hristos.
